

GAZETA KOSZYCKA

ISSN 1234-0952

Nr 1(15)

WIADOMOŚCI GMINNE

styczeń 1999

*Wszelkiej pomyślności w 1999 roku
swoim Czytelnikom życzy*

Redakcja

Rys. Z. A. Sobczyk

Z obrad sesji Rady Gminy

Na sesji Rady Gminy w Koszycach odbytej 29 października 1998 roku ślubowanie złożyło 18 radnych nowej kadencji:

BIELECKI Włodzimierz zam. Malkowice, CZARNECKI Stefan zam. Przemków, DUDA Stanisław zam. Morsko, GALUS Stanisław zam. Łapszów, GADEK Stanisław zam. Włostowice, GRZYB Józef zam. Jaksice, KABAT Jan zam. Sokołowice, MARZEC Marianna zam. Koszyce, MARZEC Jan zam. Zagaje, MAZUREK Fryderyk zam. Koszyce, NAWROT Tadeusz zam. Biskupice, NOGA Stanisław zam. Przemków, PAŁASZ Ludomir zam. Witów, SZUBA Marek zam. Filipowice, STĘPIEŃ Kazimierz zam. Koszyce, WILECZEK Małgorzata zam. Dolany, WYRZYKOWSKI Adam zam. Piotrowice, WYPYCH Marian zam. Książnice Wielkie.

Spośród nich wybrano Przewodniczącą Rady Gminy Panią MARIANNĘ MARZEC oraz Zastępcę Przewodniczącego Rady Pana ADAMA WYRZYKOWSKIEGO.

Na tej sesji wybrano także Wójta Gminy w Koszycach, którym został Pan mgr STANISŁAW RYBAK.

Nowo wybrana Rada Gminy z Wójtem i zaproszonymi gośćmi

Na sesji Rady Gminy w Koszycach odbytej 4 listopada 1998 roku dokonano wyboru Zastępcy Wójta Gminy, którym został Pan LONGIN JASIELSKI oraz wyboru członków Zarządu Gminy: STANISŁAWA DUDE, STANISŁAWA NOGĘ, LUDOMIRA PAŁASZA.

Na tej sesji powołano także wewnętrzne, pomocnicze organy Rady Gminy o charakterze opiniodawczo-doradczym - stałe Komisje.

Powołano:

1. **Komisję Rewizyjną** w składzie: Marek Szuba (przewodniczący), Włodzimierz Bielecki, Stefan Czarniecki.
2. **Komisję Ochrony Środowiska** w składzie: Stanisław Noga (przewodniczący), Stanisław Gadek, Jan Kabat, Jan Marzec, Marian Wypych, Longin Jasielski, Włodzimierz Doniec.

3. **Komisję Porządku i Spraw Socjalnych** w składzie: Kazimierz Stępień (przewodniczący), Stanisław Galus, Józef Grzyb, Fryderyk Mazurek, Tadeusz Nawrot, Małgorzata Wileczek, Julia Drażkiewicz.

4. **Komisję Finansów i Gospodarki** w składzie: Ludomir Pałasz, (przewodniczący), Stanisław Duda, Józef Grzyb, Fryderyk Mazurek, Stanisław Noga, Marian Wypych, Adam Wyrzykowski, Stanisław Oracz, Władysław Stojek.

Na sesji Rady Gminy odbytej 4 listopada 1998 roku dokonano zmian w Regulaminie Organizacyjnym Urzędu Gminy. W ramach tych zmian struktura komórek organizacyjnych przedstawia się następująco:

1. Urząd Stanu Cywilnego
2. Referat finansów
3. Referat rolnictwa i gospodarki gruntami
Stanowiska pracy do spraw:
- kadr i ogólnie organizacyjnych
- ogólnie organizacyjnych

- obywatelskich i obrony cywilnej
- obsługi Rady Gminy i promocji gminy
- inwestycji, planowania zamówień publicznych oraz organizowania funduszy na realizację zadań inwestycyjnych
- budownictwa, ochrony środowiska i utrzymania dróg
- komunikacji, gospodarki komunalnej i ewidencjonowania działalności gospodarczej
- zdrowia, oświaty, sportu, kultury i turystyki.

Na sesji Rady Gminy w Koszycach odbytej w dniu 25 listopada 1998 roku ustalono następujące ceny za ścieki dostarczane do oczyszczalni we Włostowicach w zależności od miejsca zamieszkania dostarczyciela oraz sposobu ich dowożenia:

1. Za ścieki napływające urządzeniami kanalizacyjnymi w kwocie 1,30 zł za 1m³.
2. Za ścieki dowożone z terenu gminy transportem asenizacyjnym od dostarczycieli gospodarstw domowych w kwocie 1,30 zł za 1m³.
3. Za ścieki dowożone z zakładów pracy z terenu gminy w kwocie 1,80 zł za 1 m³.
4. Za ścieki dowożone spoza terenu gminy w kwocie 2,00 zł za 1m³.
5. Za ścieki dowożone z Zakładów Masarskich w kwocie 3,00 zł m³.

Na tej sesji ustalono także następujące ceny 1m³ wody pozyskiwanej urządzeniami wodociągowymi z ujęcia w Witowie i Modzranach dla poszczególnych grup odbiorców

1. Gospodarstwa domowe 1,30 zł.
2. Szkoła, Przedszkole, Ośrodek Zdrowia 1,60 zł.
3. Zakłady rolno - spożywcze 2,20 zł.
4. Pozostali odbiorcy 2,60 zł.

Podjęto również uchwałę w sprawie ustalenia zasad utrzymania czystości i porządku na terenie gminy.

Wynika z niej, iż w przypadku gdy właściciele nieruchomości, osoby prowadzące działalność gospodarczą w zakresie handlu i usług oraz instytucje i zakłady pracy nie udokumentują korzystania z usług usuwania i unieszkodliwiania odpadów komunalnych, obowiązki te przejmuje Gospodarstwo Pomocnicze przy Urzędzie Gminy w Koszycach pobierając opłatę w wysokości:

1. 0,40 zł w skali miesiąca od osoby zamieszkałej w danej nieruchomości (budynku).
2. 60,00 zł w skali roku od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą oraz instytucji i zakładów pracy.

Na sesji Rady Gminy odbytej dnia 18 grudnia 1998 roku uchwalono następujące wysokości stawek:

- podatku od środków transportowych:

1. Od autobusów i samochodów ciężarowych przystosowanych do przewozu osób o liczbie miejsc do siedzenia łącznie z miejscem kierowcy :

a/ do 15 miejsc	309,46 zł
b/ powyżej 15 do 30 miejsc	568,67 zł
c/ powyżej 30 miejsc	1.248,44 zł
2. Od samochodów ciężarowych o dopuszczalnej masie całkowitej:

a/ powyżej 2 ton	304,17 zł
------------------	-----------
3. Od samochodów ciężarowych i ciągników siodłowych o ładowności samochodu lub nacisku na siodło ciągnika:

a/ powyżej 2 ton do 4 ton (włącznie)	453,61 zł
b/ powyżej 4 ton do 6 ton (włącznie)	618,93 zł
c/ powyżej 6 ton do 8 ton (włącznie)	732,66 zł
d/ powyżej 8 ton do 12 ton (włącznie)	1.084,45 zł
e/ powyżej 12 ton	1.417,72 zł

4. Od przyczep i naczep:

a/ o ładowności powyżej 5 ton do 20 ton	206,31 zł
b/ o ładowności powyżej 20 ton	357,07 zł

Podatek od środków transportowych jest płatny w dwóch ratach w terminie do dnia 15 lutego 1999 roku i do dnia 15 września 1999 roku. Dokonanie jednorazowej wpłaty w terminie do dnia 15 lutego 1999 r. spowoduje obniżkę podatku o 10 %. Wpłaty podatku od środków transportowych dokonywać należy w kasie Urzędu Gminy w Koszycach.

- rocznym podatku od nieruchomości:

1. od 1m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych lub ich części 0,19 zł
2. od 1 m² powierzchni użytkowej budynków lub ich części związanych z działalnością gospodarczą inną niż rol-

cza lub leśna z wyjątkiem budynków lub ich części przydzielonych na potrzeby bytowe osób zajmujących lokale mieszkalne, oraz od części budynków mieszkalnych zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej 10,00 zł,

3. od 1m² powierzchni użytkowej budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu kwalifikowanym materiałem siewnym 3,30zł,
4. od 1m² powierzchni użytkowej pozostałych budynków lub ich części 2,80zł,
5. od budowli i ich wartości 2%,
6. od 1m² powierzchni gruntów związanych z działalnością gospodarczą inną niż działalność rolnicza lub leśna z wyjątkiem związanych z budynkami mieszkalnymi 0,33zł
7. od gruntów:
 - a) będących użytkami rolnymi nie wchodzącymi w skład gospodarstw rolnych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 listopada 1984r. o podatku rolnym (Dz.U. z 1993r. Nr 94, poz. 431, z 1994r. Nr 1 poz. 3, z 1996r. Nr 9 poz. 409, z 1997r. Nr 43 poz. 272, Nr 137, poz. 926) wykorzystywanych na cele rolnicze od 1m² powierzchni 0,02zł
 - b) pod jeziorami, zajętych na zbiorniki wodne, retencyjne lub elektrowni wodnych od 1,00 ha powierzchni 2,51zł,
 - c) pozostałych od 1m² powierzchni 0,03zł

Zwalnia się od podatku ponad zwolnienia ustawowe właścicieli gospodarstw rolnych od budynków mieszkalnych lub ich części.

- podatku rolnego:

Przyjmuje się jako podstawę do obliczenia podatku rolnego na obszarze gminy, cenę skupu żyta obowiązującą w dniu 30 września 1998r., obniżoną do kwoty 22,26 zł/q żyta w nawiązaniu do komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego opublikowanego w Monitorze Polskim Nr 36, poz. 512.

Zarządza się na 1999r. pobór łącznego zobowiązania pieniężnego od osób fizycznych w drodze inkasa. Wyznacza się na inkasentów środków pochodzących z łącznego zobowiązania pieniężnego, sołtysów wsi w gminie. Poboru łącznego zobowiązania pieniężnego od osób fizycznych dokonują sołtysi, na podstawie dostarczonych im przez Urząd Gminy nakazów płatniczych w czterech ratach do dnia: 15 marca 1999r., 15 maja 1999r., 15 września 1999r., 15 listopada 1999r.

Można zwolnić od podatku rolnego od gruntów użytki rolne, na których zaprzestano produkcji rolnej z tym, że zwolnienie może dotyczyć nie więcej niż 20% powierzchni użytków rolnych gospodarstwa rolnego, lecz nie więcej niż 10 ha na okres nie dłuższy niż 3 lata, po spełnieniu łącznie kilku poniżej podanych warunków:

- brak następców,
- osiągnięcie wieku emerytalnego przez właściciela gospodarstwa,
- klęska żywiołowa powodująca utratę narzędzi pracy,
- inne ważne gospodarczo przyczyny.

Warunkiem zwolnienia jest faktyczne zaprzestanie produkcji

rolnej, komisyjnie potwierdzone przez sołtysa wsi oraz pracownika Urzędu.

- wysokości stawek opłaty targowej oraz zasad jej poboru:

Opłatę targową pobiera się w następujących wysokościach:

1. przy sprzedaży z pojazdów samochodowych:
 - a) z samochodu osobowego z przyczepą 4,00zł
 - b) z samochodu osobowego bez przyczepy 3,50zł
 - c) z samochodu dostawczego do 1 tony 4,00zł
 - d) z samochodu ciężarowego 5,50zł
2. przy sprzedaży z wozu konnego 1,50zł
3. przy sprzedaży z ciągnika rolniczego z przyczepą, platformą, wozem 1,50zł
4. zajęcie placu pod stoisko lub towar przeznaczony do sprzedaży za 1m² powierzchni sprzedaży 1,50zł
5. za wjazd bez towaru na targowicę:
 - a) wozu konnego, ciągnika, samochodu do 1 tony ładowności 0,00zł
 - b) samochodu ciężarowego powyżej 1 tony 1,50zł

Opłata targowa podlega uiszczeniu do rąk inkasenta za otrzymaniem dowodu wpłaty.

Redakcja

Zadania inwestycyjne na 1999r.

I. Budowa i modernizacja dróg gminnych (szcunkowy koszt 610.000,00zł)

1. Droga Włostowice (do łąk) długość 300 metrów.
2. Witów - Obory długość 500 metrów.
3. Piotrowice (koło p. Halika) długość 200 metrów.
4. Witów (do hydroforni) długość 120 metrów.
5. Koszyce (Osiedle Północ) długość 500 metrów.
6. Sokołowice (Stara Wieś) długość 650 metrów.
7. Łapszów przez wieś długość 500 metrów.
8. Sokołowice do wału długość 450 metrów.
9. Włostowice Żabiniec długość 300 metrów.
10. Przemyków przez wieś długość 300 metrów.

II. Telefonizacja gminy.

Realizacja tego zadania polegać będzie na wywieraniu nacisków na podmioty organizujące telefonizację kraju, aby w sposób szybki i kompleksowy załatwić tę pilną kwestię.

III. Modernizacja kotłowni osiedlowej w Koszycach.

Istniejąca kotłownia ze względu na stan zużycia wymaga remontu kapitalnego. Dlatego też planowane jest przeprojektowanie jej na paliwo proekologiczne jakim jest gaz ziemny lub olej opałowy, a następnie wykonanie modernizacji.

IV. Budowa Szkoły Podstawowej w Koszycach.

Mimo iż szkoła funkcjonuje od 1 września 1998r. do wykonania pozostała część robót związanych z zagospodarowaniem terenu, a mianowicie dokończenie boisk i urządzeń sportowych, a także dokończenie i wyposażenie Zespołu Żywnienia. Prace te zostaną wykonane w pierwszej kolejności.

Redakcja

Nieruchomości gminne do sprzedaży.

Nieruchomości stanowiące własność gminy, przeznaczone do sprzedaży w drodze przetargu:

1) Nieruchomość zabudowana (po byłej bazie SKR) położona we wsi Książnice Wielkie oznaczona w ewidencji nr 1106/1 o powierzchni 0,45 ha. Działka stanowi własność Gminy Koszyce na podstawie decyzji Wojewody kieleckiego nr GG-V-7413/32/2/94 dla której Sąd Rejonowy w Kazimierzy Wielkiej prowadzi księgę wieczystą nr 29192. Działka ta położona jest na terenie projektowanego przetwórstwa rolno-spożywczego o ograniczonej uciążliwości.

2. Nieruchomość zabudowana położona w Rachwałowicach (były Klub Ruchu) oznaczona w ewidencji nr 475 o pow. 0,04 ha. Działka stanowi własność Gminy Koszyce na podstawie decyzji Wojewody Kieleckiego nr GG-VI-7413/32/1/98 dla której Sąd Rejonowy w Kazimierzy Wielkiej prowadzi księgę wieczystą nr 8024. Działka ta jest położona na terenach zabudowy zagrodowej do adaptacji, wymiany i uzupełnienia.

3. Nieruchomość zabudowana, położona w Koszycach (stara szkoła) oznaczona w ewidencji nr 609 o pow. 0,2755 ha. Działka stanowi własność Gminy Koszyce na podstawie decyzji Wojewody Kieleckiego nr GG-7413/32/6/96, dla której Sąd Rejonowy w Kazimierzy Wielkiej prowadzi księgę wieczystą nr 29764. Działka położona jest na terenach usług oświaty. Budynek przeznaczony jest do adaptacji na inne cele społeczne.

4. Nieruchomość zabudowana, na której znajduje się Dom Nauczyciela, położona we wsi Przemyków, oznaczona nr 278 o pow. 0,35 ha. Działka stanowi własność Gminy Koszyce na podstawie decyzji Wojewody Kieleckiego nr GG-V-7431/32/4/96, dla której Sąd Rejonowy w Kazimierzy Wielkiej prowadzi księgę wieczystą nr 29910. Działka położona jest na terenach budowlanych.

5. Nieruchomości niezabudowane położone we wsi Książnice Wielkie oznaczone w ewidencji nr 1083 o pow. 0,20ha i nr 1082 o pow. 0,14 ha. Działki te stanowią własność Gminy Koszyce na podstawie decyzji Wojewody Kieleckiego nr NBN-VII/7413/32/2/98, dla której Sąd Rejonowy w Kazimierzy Wielkiej prowadzi księgę wieczystą nr 16605. Działki te leżą na terenach przeznaczonych pod zabudowę.

6. Nieruchomość niezabudowana, położona we wsi Książnice Małe, oznaczona nr 212 o pow. 0,82 ha. Działka stanowi własność Gminy Koszyce na podstawie decyzji Wojewody Kieleckiego nr NBN-VII-7413/32/3/98, dla której Sąd Wojewody Kieleckiego prowadzi księgę wieczystą nr 16605. Działka położona jest na terenach rolniczych.

7. Nieruchomość niezabudowana, położona we wsi Książnice Małe, oznaczona nr 132/2 o pow. 0,10 ha (obok bu-

dynku OSP). Działka wpisana jest do księgi wieczyste nr 8497. Działka położona jest na terenach budowlanych.

8. Nieruchomość niezabudowana położona w Koszycach (na Osiedlu Północ) oznaczona nr 828 o pow. 0,1112 ha, dla działki tej Sąd Rejonowy w Kazimierzy Wielkiej prowadzi księgę wieczystą nr 19634. Działka położona jest na terenach budowlanych.

9. Nieruchomość niezabudowana położona we wsi Łapszów (po byłym SKR) oznaczona nr 136 o pow. 0,22 ha. Działka stanowi własność Gminy Koszyce na podstawie decyzji Wojewody Kieleckiego nr NBN-VII-7413/32/4/98, dla której Sąd Rejonowy w Kazimierzy Wielkiej prowadzi księgę wieczystą nr 8497. Działka położona jest na terenach projektowanego przetwórstwa rolno-spożywczego o ograniczonej uciążliwości.

10. Nieruchomość niezabudowana położona we wsi Przekłęków (działka tzw. szkolna) oznaczona nr 24 o pow. 0,43ha. Działka jest własnością Gminy Koszyce na podstawie decyzji Wojewody Kieleckiego nr GG-VI-7413/32/1/97, dla której Sąd Rejonowy w Kazimierzy Wielkiej prowadzi księgę wieczystą nr 14438. Działka położona jest na terenach rolnych.

Redakcja

Historia (nie) jednego powiatu.

Od 1 stycznia 1999 roku weszła w życie reforma samorządowa. Dla naszej gminy najważniejszą zmianą, wynikającą z założeń tej reformy, jest fakt przeniesienia gminy Koszyce z województwa kieleckiego do województwa małopolskiego. W swej historii Koszyce od zamierzchłych czasów balansowały pomiędzy granicami tych województw.

Pierwsze, historycznie potwierdzone wiadomości podają, że na przełomie XIV i XV wieku Koszyce należały do dóbr królewskich i stanowiły uposażenie Wielkorządcy Krakowskiego, który zajmował się zarządzaniem majątkami królewskimi w Małopolsce. Podlegało mu wiele miast ówczesnej Małopolski między innymi Kraków, Kazimierz, Kleparz, Stradom, Proszowice, Czochów, Słomniki, Tymbark. Jako ciekawostkę można podać, iż istnieje wzmianka z 1361 roku, wymieniająca dziedzica Koszyc, co może świadczyć, że Koszyce zanim stały się własnością królewską, były własnością prywatną, a dopiero potem, najprawdopodobniej na zasadzie wykupu, czy wymiany, zmieniły stan własności.

Dobra wielkorządowe dostawały się często w zastaw osób prywatnych. Los ten nie ominął również Koszyc. W 1484 roku były w posiadaniu Mikołaja Thauczyna. Kazimierz Jagiellończyk zezwolił również Mikołajowi Słaboszowi wykupić miasto Koszyce. Następnie w 1496 roku Miko-

łaj Słabosz wydzierżawił miasto Mikołajowi z Korzennej na pięcioletni okres. W sześć lat później Aleksander Jagiellończyk zezwolił Mikołajowi Słaboszowi na wydzierżawienie Koszyc Mikołajowi Jabłonowskiemu. W 1504 roku Mikołaj Słabosz sam występuje jako dzierżawca Koszyc. Wynika z tego, że był to człowiek sprytny i bardzo obrotny, który wydzierżawiając dobra, przyczynił się do ich zwiększenia. I tak miasto, które znajdowało się w okręgu kasztełańskim, którego ośrodkiem był gród w Brzesku (Nowym) zaczęło rozkwitać.

W XVI wieku ukształtowały się powiaty. Koszyce wraz z okolicą znalazły się w powiecie proszowickim, który był częścią województwa krakowskiego. Za Nidzicą był powiat wiślicki, wchodzący w skład województwa sandomierskiego. Obydwa te województwa (oraz lubelskie) stanowiły Małopolskę. Tak ukształtowany podział terytorialny przetrwał do trzeciego rozbioru Polski, czyli do 1795 roku. Wtedy województwa krakowskie, sandomierskie i lubelskie jako tak zwana Galicja Zachodnia zostały zajęte przez Austrię. Dla tych terenów utworzono w 1796 roku Gubernium Zachodniogalicyskie z siedzibą w Krakowie. W 1803 roku zlikwidowano prowincję Galicji Zachodniej, przyłączając ją do Gubernium Lwowskiego. Najniższą jednostką terytorialną wówczas był CYRKUL, któremu podporządkowane były DOMINIA i MAGISTRATY. Koszyce znalazły się w cyrkuł krakowskim. Organem zarządzającym miastem municypalnym, do których należały Koszyce był magistrat.

W 1809 roku po zwycięstwie Napoleona i walczących u jego boku wojsk polskich nad Austrią, na mocy traktatu w Schönbrunn, ziemie III rozbioru zostały przyłączone do Księstwa Warszawskiego. Terytorium Galicji podzielono wówczas dekretem z 17 kwietnia 1810 roku na cztery departamenty. Jednym z nich był departament krakowski obejmujący 11 powiatów, między innymi powiat skalbmierski, w granicach którego znalazły się Koszyce. Była to duża jednostka terytorialna, obejmująca na północy Pińczów, a na południu dochodząca do Wisły. Na czele departamentu stał prefekt, powiatu podprefekt.

Po zlikwidowaniu Księstwa Warszawskiego w 1815 roku na Kongresie Wiedeńskim utworzono Królestwo Polskie. W związku z tym, znowu nastąpiła zmiana. W 1816 roku w miejsce departamentów utworzono województwa. Te z kolei podzielono na obwody i powiaty. Koszyce pozostały w powiecie skalbmierskim, który wchodził w skład obwodu miechowskiego (wraz z powiatem chebrowskim i miechowskim). Obwód miechowski wchodził w skład województwa krakowskiego, którego siedzibą były Kielce! (ponieważ Kraków na mocy Kongresu Wiedeńskiego został wolnym miastem). Ale i ten podział nie utrzymał się długo.

Już w 1837 roku polska nazwa województwo została zmieniona na gubernię, w 1841 roku nazwę Guberni Krakowskiej zamieniono na Kielecką, a w 1842 roku obwody przemianowane były na powiaty, a dotychczasowe powiaty na okręgi. W 1844 roku Gubernie Kielecka i Sandomierska zostały połączone w jedną Gubernię Radomską. Stan ten trwał do 1867 roku, gdy w czasie Powstania Styczniowego władze powstańcze stosowały podział na województwa i powiaty (1863 - 1864). Nojgorsze miało dopiero nastąpić.

Po stłumieniu Powstania Styczniowego rząd rosyjski

dokonał całkowitej unifikacji Królestwa Polskiego z Cesarstwem Rosyjskim. Ustawą z dnia 31 grudnia 1866 roku Królestwo Polskie podzielone zostało na 10 guberni i 85 powiatów. Władzę administracyjną w guberni sprawował gubernator przy pomocy podlegających mu władz gubernianych, w powiecie zaś urząd powiatowy, którym kierował naczelnik powiatu. Na podstawie powyższej ustawy na terytorium dawnej Guberni Radomskiej utworzona została Gubernia Kielecka z siedzibą władz w Kielcach. Gubernia obejmowała następujące powiaty: kielecki, jędrzejowski, włoszczowski, olkuski, miechowski, pińczowski i stopnicki. Na terenie Guberni znajdowało się 41 miast i 140 gmin wiejskich.

W dniu 1 czerwca 1869 roku Komitet Urządzący Królestwa Polskiego odebrał kilkudziesięciu miastom prawa miejskie i zamienił je na osady lub wsie. Tak więc z dniem 31 grudnia 1866 roku miasto Koszyce znalazło się w powiecie pińczowskim Guberni Kieleckiej, z tym, że od 1 stycznia 1869 roku przestało być miastem. Tam, gdzie stwierdzono udział mieszkańców w działaniach powstańczych przeciwko armii rosyjskiej represje cara miały zasięg większy, np. Skalbmierz podzielony został między trzy okoliczne gminy (Boszczynek, Drożejowice, Topola), a Koszycom odebrano nawet prawo do bycia siedzibą gminy. Od 1869 roku została utworzona gmina Filipowice, na której terenie znalazły się Koszyce, a oficjalna nazwa gminy brzmiała: Gmina Filipowice z siedzibą w Koszycach. Przez jakiś czas władze czyniły starania by siedzibą gminy uczynić Filipowice, niestety brak odpowiednich lokali i trudny dojazd zniweczył te zamiary, zresztą z korzyścią dla Koszyc. Stan taki trwał aż do 1918 roku, kiedy to po odzyskaniu niepodległości urzędy powiatowe przekształcone zostały w starostwa ze starostami na czele. Utworzono na ziemiach byłego Królestwa Polskiego 5 województw (w tym województwo kieleckie) na czele których stanęli wojewodowie. Na województwo Kieleckie składało się 16 powiatów (w tym powiat pińczowski) w składzie których znalazło się 30 gmin wiejskich, a wśród nich Gmina Filipowice z siedzibą w Koszycach.

Na obszarze gminy Filipowice znalazły się wówczas następujące wsie, przysiółki i folwarki: Biskupice, osada młyńska Biskupice, Dolany, Chełmy, Filipowice, Jaksice, folwark Jaksice, Macierzyna, Kijany, folwark Kijany, Koszyce, Przedmieście Koszyckie, Podgaje Koszyckie, Książnice Małe, folwark Książnice Małe, Książnice Wielkie, Zagaje, przysiółek Kwandra, przysiółek Radłów, Łapszów, Podgaje Łapszowskie, Malkowice, Modrzany, Morsko, Piotrowice, Przemyków, folwark Przemyków, Rachwałowice, folwark Rachwałowice, Siedliska, kolonia Siedliska, Skalka, Stanisławice, Wymysłów, Sokolowice, osada Sokolowice, Kępa, Witów, folwark Witów, Włostowice, folwark Włostowice, Wroczków.

I taki stan trwał do 1929 roku, kiedy to mieszkańcy zwrócili się z prośbą (przez Starostwo Pińczowskie) do Urzędu Rady Ministrów o zmianę nazwy Gminy Filipowice z siedzibą w Koszycach, na nazwę Gmina Koszyce, argumentując tym, iż „nazwa ta wprowadza pewnego rodzaju zamieszanie w korespondencji (...), jak również różni przed-

stawiciele firm, mający do załatwienia interesu w gminie liczącej ponad 9000 mieszkańców, bardzo często udają się zamiast do siedziby Urzędu Gminy w Koszycach do wsi Filipowice i tam szukają Urzędu Gminy, narażając się nawet na śmieszność mieszkańców tejże wsi”. Prośba ta została pozytywnie załatwiona i 27 maja 1931 roku powrócono do nazwy GMINA KOSZYCE.

Następną zmianę odnotowano dopiero 26 października 1939 roku, gdy oficjalną władzę w Generalnej Guberni przejęła administracja cywilna. Utworzone zostało starostwo w Miechowie na czele ze starostą dr Hamburgerem (od września 1941 roku stanowisko to przejął Schmidt). W skład starostwa wchodził obszar przedwojennego powiatu miechowskiego oraz części powiatów pińczowskiego i olkuskiego. Dla części tych powiatów utworzono komisariaty ziemskie (dla części olkuskiego w Wolbromiu, a dla części pińczowskiego w Kazimierzy Wielkiej). Komisariaty ziemskie były filiami urzędu starostwa i ułatwiały staroście zarządzanie w powiększonym powiecie. Starostwu podlegały gminy miejskie i wiejskie. Gmina Koszyce znalazła się na terenie komisariatu ziemskiego Kazimierza Wielka.

Po zakończeniu wojny w 1945 roku przywrócono został przedwojenny podział terytorialny państwa na: województwa, powiaty i gminy. Do starych granic powrócił powiat pińczowski. Na jego obszarze znajdowały się, tak jak przed wojną, trzy miasta: Pińczów, Działoszyce, Skalbmierz. W 1945 roku przeprowadzono reformę podziału administracyjnego kraju i w miejsce gmin, utworzone zostały gromady. Na obszarze byłej gminy Koszyce powstały trzy gromady zarządzane przez Gromadzkie Rady Narodowe, kierowane przez przewodniczących (na czele biura G.R.N. stał sekretarz G.R.N.). Gromady te zlokalizowane były w Koszycach, Książnicach Wielkich i Przemykowie. W 1955 roku utworzono nowy powiat w Kazimierzy Wielkiej, w skład którego wchodziły wyżej wymienione gromady. Taki stan trwał do 1975 roku, kiedy to przeprowadzono kolejną reformę administracji i zniesiono powiaty, a wprowadzono dwustopniową administrację terenową: województwa i gminy.

Obecnie wprowadzana reforma zakłada istnienie trzech samorządowych organów władzy: gmina, powiat, województwo. Gmina Koszyce znalazła się w powiecie proszowickim, w województwie małopolskim. Jak wielki będzie to miało wpływ na rozwój naszej gminy - czas pokaże.

Chciałabym złożyć serdeczne podziękowania na ręce Proboszcza Koszyc Ks. Adama Pawlika za udostępnienie materiałów do artykułu.

M.W.

Bibliografia:

„*Monografia miasta i parafii Koszyce*”

Ks. J. Kabziński - praca magisterska

„*Koszyce 1374 - 1994*” - *St. Przbyszewski, A. Bienias*

Nowa rzeczywistość

1 stycznia 1999 roku obudziliśmy się w kraju, który liczy 16 województw, 308 powiatów, 65 powiatów grodzkich, 2489 gmin. Gmina Koszyce znalazła się w WOJEWÓDZTWIE MAŁOPOLSKIM, w województwie, które liczy 3.205.720 mieszkańców, ma 15.242 km² powierzchni, posiada 22 powiaty (w tym 3 miasta na prawach powiatu). Gmina Koszyce wraz z takimi gminami jak: Koniusza, Nowe Brzesko, Pałecznicza, Proszowice, Radziemice wchodzi w skład Powiatu Proszowickiego. Powiat to terytorialny związek samorządowy należący do kategorii związków publicznoprawnych oznaczających lokalną, w istocie swej ponadgminną, wspólnotę samorządową utworzoną z mocy prawa przez wszystkich mieszkańców powiatu. Powiat posiada wszystkie atrybuty właściwe samorządowi terytorialnemu, w tym w szczególności: 1) samodzielność osobowości prawną, 2) ochronę sądową, 3) system organów uchwałodawczych i wykonawczych, 4) dysponowanie mieniem, 5) samodzielność finansową. Zadaniem powiatu jako części lokalnego segmentu samorządu terytorialnego jest wykonywanie tych zadań i kompetencji, które ze względu na swój rozmiar i charakter nie mogą być samodzielnie wykonywane przez gminy. W szczególności dotyczy to usług publicznych, takich jak: szkolnictwo średnie, pomoc społeczna, instytucje kultury, jednostki służby zdrowia (w tym szpitale powiatowe), drogi o charakterze powiatowym. Ponadto powiaty przejmują te zadania i kompetencje, które dotychczas wykonywane były przez kierowników urzędów rejonowych. Organem stanowiącym i kontrolnym powiatu jest Rada Powiatu.

W skład Rady Powiatu Proszowickiego wchodzi 25 radnych ze Starostą na czele:

1. Jan Adam Biernat
2. Józef Drwal
3. Edward Filipowski
4. Jan Kaczmarczyk
5. Klaudiusz Kawecki
6. Zygmunt Kępiński
7. Piotr Krzeczek
8. Urszula K. Kucharska
9. Alfred Maracha
10. Bogusław Nowak
11. Zenon Nowak
12. Jan Obara
13. Henryk Pomykalski
14. Stanisław Rybak
15. Stanisław Sekunda
16. Stanisław Sierant
17. Wojciech Skucha
18. Jadwiga Skóra
19. Edward Staniszewski
20. Barbara Stankiewicz
21. Stanisław Szczęsny
22. Aleksander Szopa
23. Krzysztof Wilk
24. Janusz Wróblewski
25. Jacek Zawartka

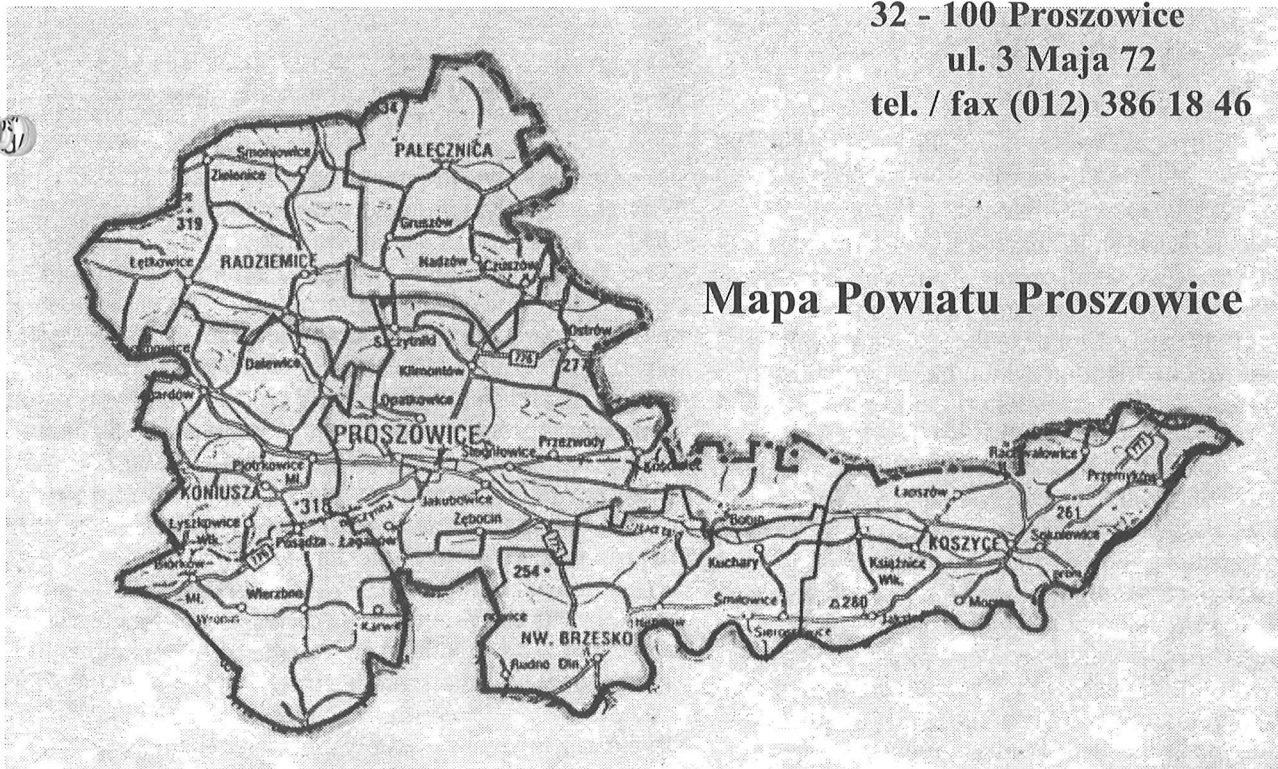
- Koszyce**
Proszowice
Nowe Brzesko
Koniusza
Proszowice
Koniusza
Koniusza
- 8. Urszula K. Kucharska**
Pałecznicza
Radziemice
Proszowice
Proszowice
Proszowice
- Koszyce**
Proszowice
Proszowice (Wicestarosta)
Proszowice
Proszowice
Nowe Brzesko (Przew.Rady Pow.)
Proszowice
Pałecznicza
Koniusza
Radziemice (Starosta)
Koniusza
Nowe Brzesko

Adres starostwa

Starostwo Powiatowe w Proszowicach

32 - 100 Proszowice
ul. 3 Maja 72
tel. / fax (012) 386 18 46

Mapa Powiatu Proszowice

Pradzieje

O najstarszym okresie rozwoju ludzkości wiadomo niewiele. Wszystkie wiarygodne dane na ten temat są nader skąpe, w porównaniu z tymi, które mamy o okresach późniejszych. Dowody egzystencji człowieka na ziemiach sięgają chronologicznie 250 tysięcy lat przed naszą erą. Chodzi oczywiście o te tereny, które z czasem weszły w skład państwa polskiego. Materialnych pozostałości życia owych odległych grup społecznych mamy wiele, choć ich egzystencja nie miała charakteru nieprzerwanej ewolucji. Przez ziemie te przesunęły się wielokrotnie różne grupy ludzkie.

W niezmiernie odległych czasach panował w Europie klimat tropikalny, który musiał ustąpić, wobec nadciągającego od północy ogólnego ochłodzenia. Cały kontynent pokrył się lodowcami, kwitnące niegdyś ziemie zamieniły się w pustę, polarne obszary. Stopniowo łąd się ocieplił, a z południa wtargęła nań bogata fauna i flora. Człowiek, który zaczął zajmować się polowaniem i zbieraniem roślin na pokarm (okres szelski), znajdował się zapewne w owych czasach w nieco bardziej uprzywilejowanej sytuacji niż zwierzęta. Ponieważ jednak sam padał ich ofiarą, musiał się przed nimi zabezpieczyć i bronić. Łagodny klimat nie trwał widocznie długo, z punktu widzenia dziejów ziemi. Rozpoczął się drugi okres lodowcowy, tropikalne zwierzęta odeszły na południe, lasy wymarły, a człowiek musiał ciężko walczyć o przetrwanie.

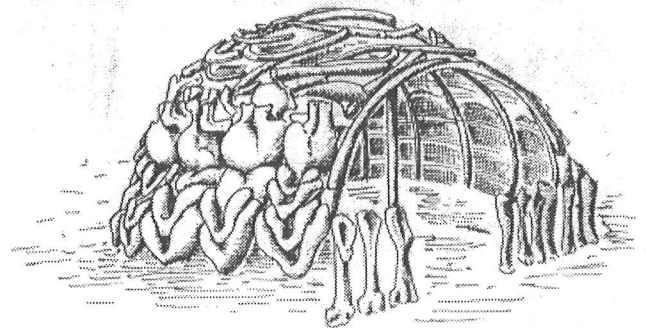
Malarskie rekonstrukcje głowy australopiteka (A), homo erectus (B), homo sapiens neandertalensis (C), i homo sapiens (D)

W tym okresie (aszelski i mustierski) tzw. Neandertalczyk - istota o niskim czole wydatnej szczęce i płaskim nosie, dysponował już pierwszymi zadatkami świadomości i pierwszymi elementami mowy. Ciekawostką jest, że już wówczas, kiedy jakiś krewny neandertalczyka umierał, trupa nie porzucano na pożarcie dzikim zwierzętom, lecz grzebano. Zasadnicza zmiana w życiu nastąpiła jednak dopiero w okresie następnym, w którym lodowce ustąpiły na północ, a łagodniejszy klimat stworzył ludziom korzystniejsze warunki rozwoju. Badacze nazywają ów okres starą epoką kamienną lub epoką paleolitu i z tego właśnie okresu, który trwał od około 2100 do 40 tys. lat przed naszą erą pochodzą ślady człowieka odkryte w Jaksicach.

Najważniejszą działalnością człowieka w tym okresie było polowanie. W Europie pasły się wówczas ogromne stada dzikich koni i północnych łosi; przez stepy wędrowały potężne stada bizonów, niedźwiedzi i kudłatych nosoroż-

ców, które w poszukiwaniu pastwisk przechodziły z miejsca na miejsce. Ludzie szukając pożywienia, ciągnęli za zwierzętami. Działali wspólnie, zaczajali się koło stada, zapędzali je pod stromą ścianę i rzucali się na nie z wrzaskiem. Gdy przerażone zwierzęta spadały ze szczytu i rozbijały się o skalne występy, urządzano krwawą ucztę i aż do następnego udanego polowania nasycano się mięsem. Ludzie ci nie mieli stałego mieszkania i gnieździł się pod wielkimi, zwisającymi skałami albo w pieczarach, gdzie przez cały rok utrzymywało się ciepło. Od dawna znali już ogień i umieli również zszywać skóry zwierząt. Umarłych horda chowała troskliwie, wkładając przedtem do grobów wszystko, czego potrzebowali za życia.

Młodsza epoka kamienna (neolit) i następująca po niej epoka brązu trwające około od 10 do 2 tysięcy lat przed naszą erą przyczyniły się do istotnego zwrotu w życiu człowieka. Porzucił on koczowniczy tryb życia i stał się istotą osiadłą dzięki czemu mógł zajmować się uprawą roli i oswojeniem zwierząt. Człowiek nie mieszkał już w rozpadlinach, ale w szałasach, które były niekiedy umieszczone na polach pośród jezior, by w ten sposób stały się niedostępne dla dzikich zwierząt.

Rekonstrukcja chaty myśliwych sprzed kilkunastu tysięcy lat, odkrytej w Meziriczi na Ukrainie. Do jej wzniesienia użyto kości 95 mamutów.

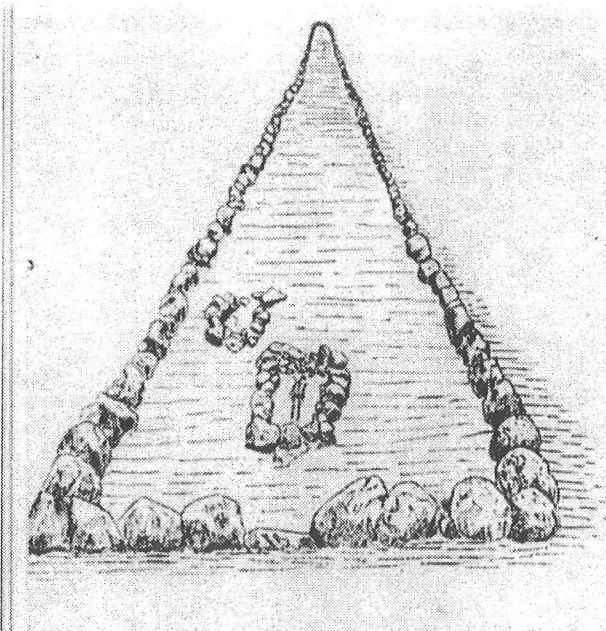
Umiał już kształtować z gliny naczynia, pleść kosze z wikliny, wytwarzać tkaniny i polerować swoje kamienne narzędzia. Najważniejszym jednak zjawiskiem tego okresu było powstanie rodów. Ludzie związani z żyzną okolicą w której się osiedlili, otoczeni stadami oswojonych przez siebie zwierząt i zajęci produktywną pracą, tworzyli plemię, które składało się z rodów. Był to załazek przyszłego państwa, opartego na ściśle przestrzeganej zasadzie podporządkowania się najstarszemu doświadczonemu wodzowi i niewzruszonym poczuciu wspólnoty interesów wszystkich członków.

Z tego okresu na naszym terenie odkryto wiele śladów osadniczych plemion o charakterze rolniczo - hodowlanym, przenikających tutaj głównie z południa Europy, z basenu środkowego Dunaju, które osiadły tu ze względu na urodzajne gleby lessowe. Wśród nich można wymienić:

- ślady ziemianek na trasie Dolany - Jaksice - Morsko - Witów,
- ślady kultury ceramiki wstęgowej, wywodzącej się z tere-

Szanowni Czytelnicy

Okolo 1920 roku na terenie Książnic Wielkich prowadzone były badania archeologiczne, w trakcie których odkryto 12 grobów katakumbowych, pochodzących z epoki neolitu. Przypuszcza się, że są one wyrazem łączności z monumentalnymi założeniami starożytnych cywilizacji, oddziaływujących na tereny nadmorskie od Hiszpani po Szwecję. Założenia te zwykle w planie zbliżone są do bardzo wysmukłego trójkąta, sięgające do 10 m długości, 15 m u podstawy oraz do 4 m wysokości, mieściły zwykle tylko jeden grób. Pytanie o szczegółowe funkcje tak zorganizowanej przestrzeni, pozostaje dotychczas bez odpowiedzi. Zastanawia jednak fakt, że groby te powstają w pewnej analogii do tzw. „wielkich domów kujawskich” kultury ceramiki wstęgowej, w kształcie trapezu, liczących do 40 m długości, 15 m szerokości i 5 m wysokości, mogłaby świadczyć o pewnych analogiach między światem żywych i umarłych. Niestety do dziś nie zachowała się żadna wzmianka

o tym, gdzie mogą leżeć te groby i czy wogóle jeszcze istnieją choć niewielkie ich pozostałości. **Ponieważ taki zabytek archeologiczny, stanowiłby wielką wartość dla gminy, zwracamy się z prośbą do mieszkańców Książnic Wielkich i okolic oraz wszystkich tych, którzy wiedzą coś na ten temat, o pomoc w ustaleniu położenia tych grobów. Prosimy kontaktować się z Urzędem Gminy, tel. 48, w. 21**

Redakcja

Spotkanie opłatkowe

Stało się już piękną tradycją, że od kilku lat tuż przed Bożym Narodzeniem trafia do Polski Betlejemskie Światło Pokoju. Ogień przywieziony przez skautów austriackich z Betlejem jest przekazywany do innych krajów. Polscy harcerze otrzymują go od skautów słowackich. Niesiony harcerskimi dłońmi płomyk trafia wszędzie tam, gdzie chcemy przekazać symbol pokoju, radości i nadziei: do rodzin, szkół, kościołów, urzędów i instytucji, szpitali i domów opieki społecznej...

Od skautów słowackich Światło przywiózł do Kielc komendant chorągwi, z Kielc do Komendy Hufca przekazał druha Irek Górski a z Komendy Hufca przekazywali je harcerze do drużyn, kościołów szkół, instytucji.

Przywieziono je do harcerzy, zuchów, uczniów i nauczycieli Szkoły Podstawowej w Jaksicach. Z Jaksic powędrowało do Koszyc do Związku Nauczycielstwa Polskiego.

Betlejemskie Światło Pokoju zostało przekazane dnia 22 grudnia 1998 roku nauczycielom Sekcji Emerytów i Rencistów ZNP w Koszycach, którzy przez całe życie pracując w trudnym nauczycielskim zawodzie potrafili w swojej codzienności promieniować ciepłem i energią. Oni mieli dawać ciepło ludziom wokół: swoim uczniom, osobom bliskim, znajomym, sąsiadom, ludziom spotkanym na ulicy. Jak ogień w ciemną noc potrafili skupiać ludzi wokół siebie, bo byli i są życzliwi, bo byli i są nadal pracowici, bo nadal starają się rozwiązywać istotne problemy „naszej małej ojczyzny” i nasze sprawy. Zawsze starali się i nadal się starają nieść ludziom pokój, radość i nadzieję. Dlatego Betlejemskie Światło Pokoju zostało 1m przekazane a Oni zanieśli je do swoich domów. Nie tylko światło zanieśli do swoich domów ale także najlepsze, najserdeczniejsze życzenia, które składali: Prezes Sekcji Emerytów i Rencistów Pani Julia Drażkiewicz, Pan Wójt mgr Stanisław Rybak, Ksiądz Proboszcz Adam Pawlik, Urszula Kucharska prezes ZNP. Życzenia składali też wszyscy wszystkim przypieczetowując je przy łamaniu się opłatkiem pocałunkiem, g z magnetofonu płynęły ciche słowa przepięknych polskich kołęd. Nastrój był niezwykle świąteczny, podniosły, miły i uroczysty. Niejednemu łezka zakręciła się w oku gdy słuchał wzruszającej opowieści Pani Drażkiewiczowej o tradycji polskiej wigilii i tradycji łamania się opłatkiem. Ksiądz Proboszcz przypomniał o zasłużonych nauczycielach, prawdziwych pedagogach, których już nie ma wśród nas. Dlatego przytoczę wiersz, który powiedziany przez Panią Drażkiewiczową ścisła lekko za gardło: „Łamię się z wami tym opłatkiem białym, wy drodzy moi, tak bardzo mi bliscy. Życzę Wam zdrowia i wszelkiej dobroci, byśmy w przyszłym roku spotkali się wszyscy”, aby nie zabrakło nikogo z tych, którzy dzisiaj tu przybyli - emeryci, renciści z terenu gminy Koszyce. Spod pięknie przystrojonej choinki, która stała na scenie Sali Konferencyjnej w gościnnym zawsze i przyjaznym nauczycielom Urzędzie Gminy Pani Drażkiewiczowa brała podarki, wręczała każdemu jako symbol przyjaźni i miłości.

Delegacja Sekcji Emerytów i Rencistów skorzystała, z tego,

że Ksiądz Proboszcz Adam Pawlik zaszczylił swoją obecnością. Spotkanie Oplątkowe i złożyła wigilijnemu solenizantowi imieninowe życzenia słowami: „Życzymy krótko lecz serdecznie, Drogi Solenizancie, żyj nam wiecznie” wręczając stroik i skromny upominek.

Spotkanie odbyło się przy pięknie przygotowanym stole, na którym przed każdym był stroik, serwetka okolicznościowa, ciasto, owoce, słodczyce, kawa lub herbata, lampka szampana...

Wspólna fotografia uczestników oplątkowego spotkania

Padły słowa podziękowania pod adresem Wójta, gospodarza gminy za to, że w trudnym przedświątecznym okresie znalazł czas i przyszedł na Oplątkowe Spotkanie nauczycieli, że stwarza miłą, serdeczną i dobrą atmosferę dla spraw oświaty w ogóle, a między innymi dla spraw nauczycieli emerytów i rencistów, że mogą zawsze skorzystać z lokalu właśnie w gminie.

Pan Zdzisław Pasternak powiedział, że bardzo łączą i jednoczą ludzi takie spotkania. Pomagają żyć. Przed spotkaniem myśli się o nim kilka dni, po spotkaniu wspomina długo jak było, kto był, o czym mówili. Należy chwalić takie spotkania. Należy przede wszystkim chwalić organizatorów i inicjatorów czyli zarząd Sekcji Emerytów i Rencistów: panie Julię Drażkiewiczową, Marię Słyszową i Marię Ptasznik.

Pani Janina Poradowa mówiła o stosunkach i relacjach łączących nauczycieli czynnych z nauczycielami, którzy odeszli na zasłużoną rentę czy emeryturę. Spotkania takie bratają dwa pokolenia. Tworzymy przecież jedną rodzinę nauczycielską. Jest to konieczne.

Spotkanie zakończyło się wspólnym śpiewaniem kolęd. Otrzymane prezenty, stroiki i światło nie znalazły się pod kocem. Prezenty rozpakowano w domu ku radości własnej i domowników, stroiki zdobiły stół w Boże Narodzenie, a światło postawiono na świeczniku, aby świeciło wszystkim, którzy są w domu...

Prezes Zarządu Oddziału ZNP
Urszula Kucharska

Szanowni państwo !

Przedstawiamy informację o szczegółowym rozliczeniu dobrowolnych wpłat pieniężnych na wyposażenie nowo wybudowanej Szkoły Podstawowej w Koszycach.

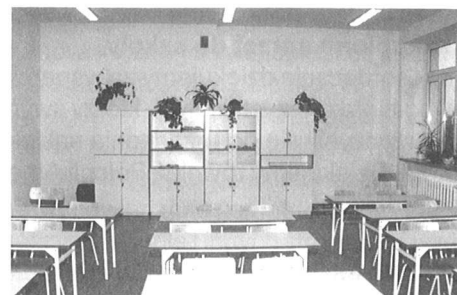
Fragment szkoły - Zespół Dzieci Starszych

Osoby prywatne:

Ks. Adam Pawlik, Koszyce	500zł
Kazimierz Żelazny, Sokolowice	150zł
Stanisław Nowak, Koszyce	100zł
Joanna i Jerzy Grzędowie, Koszyce	100zł
Ewa Hamerska, Koszyce	200zł
Stanisław Sawicki, Koszyce	100zł
Zbyszek Szabliński, Koszyce	100zł
Marianna Marzec, Koszyce	200zł
Krystyna Kukułka, Koszyce	100zł
Urszula Kucharska, Koszyce	50zł
Józef Molicki, Koszyce	100zł
Elżbieta i Jerzy Karwas, Witów	100zł
Helena Góra, Koszyce	50zł
Julianna i Piotr Wojciechowski, Włostowice	500zł
Waldemar Biały, Koszyce	50zł
Tadeusz Warchoń, Łapszów	30zł
Alicja Gozdek, Jaksice	100zł
Anna Chodorowska, Chicago	346zł
Polonia Chicago	10213,40zł
Dariusz i Urszula Stefańczyk, Chicago	1020zł

Razem

14.109,40zł

Jedna z sal wyposażona przez ofiarodawców

Osoby prowadzące działalność gospodarczą:

Ryszard Moskwa, Piekarnia Włostowice	1000zł
Wiesław Zagrodnik, Koszyce	200zł
Mirosław Machnik, Koszyce sklep	250zł
Danuta i Włodzimierz Dońcowie, Sokołowice	200zł
Aleksandra i Stanisław Wileczkowie, Koszyce sklep	400zł
Ewa Badzioch, Koszyce sklep	150zł
Renata Morsztyn, Koszyce sklep	250zł
Zofia i Henryk Cencorowie, Baucentrum Koszyce	1000zł
Stanisław Jesionka, Koszyce	200zł
Wanda Oleksy, Koszyce sklep	250zł
Jolanta i Adam Matyniowie, Koszyce hurtownia	500zł
Stefan Przytuła, Koszyce	700zł
Danuta i Paweł Szaflarscy, Koszyce hurtownia	300zł
Ryszard Skrzela, Koszyce stacja paliw	2000zł
Władysław Augustyński, Koszyce	200zł
Urszula i Robert Kozłowie, Koszyce sklep	500zł
Robert Bieniek, Koszyce usługi transportowe	300zł
Jerzy Kuźma, Koszyce	200zł
Grażyna i Czesław Papajowie, Koszyce apteka	500zł
Kazimierz Stępień, Koszyce	500zł
Ryszard Gwóźdź, ZPH „Ader” Włostowice	5390,71zł
Janusz Lewicki, Włodzimierz Lewicki, Kazimierz Stępień, Józef Krzemiński, PPH i Usługi, Koszyce	5390,71zł
CPN Kielce	500zł
Bank Spółdzielczy, Solec Zdrój	2174,65zł
SKR Włostowice	500zł
PBU „DORBUD” Kielce (wykonawca szkoły)	2500zł

Razem 26106,07zł

Inni:

Związek Kombatanów RP i Byłych Więźniów Politycznych, Koszyce	100zł
Sekcja Emerytów i Rencistów ZNP Koszyce	200zł
Pracownicy Urzędy Gminy w Koszycach	1000zł
Koło Łowieckie „Szarak”, Koszyce	2000zł
OSP Łapszów	100zł
OSP Koszyce	1000zł
Urząd Gminy Koszyce	9678,77zł
Rada Rodziców	2312,02zł
Rada Pedagogiczna SP Koszyce	4920,70zł
Grono Pedagogiczne SP Jaksice	200zł
Rodzice dzieci SP Koszyce z klas: „0” - 130zł, IA - 2000zł, IB - 1000zł, IB i „0” - 200zł, IIA - 440zł, IIB - 820zł, IIIA - 550zł, IIIB - 350zł, IVA - 910zł, VA - 500zł, VB - 500zł, VIA - 1080zł, VIB - 460zł, VIIA - 1320zł, VIIB - 440zł, VIIIA - 350zł, VIIIB - 50zł.	

Razem 32611,49zł

**W sumie wszystkie te wpłaty dały kwotę 72.826,96zł,
za taką też kwotę zakupiono sprzęt do szkoły.**

Bardzo gorąco i serdecznie dziękujemy za wsparcie wszystkim ofiarodawcom oraz wszystkim tym, którzy swym czasem i swą pracą przyczynili się do urządzenia sal lekcyjnych w nowej szkole. Dziękujemy również Polonii Amerykańskiej za pomoc rodakom.

Jednocześnie chcieliśmy zaznaczyć, iż lista ofiarodawców w dalszym ciągu pozostaje otwarta, potrzeby szkoły są duże i każda złotówka ofiarowana na ten cel z pewnością będzie właściwie wykorzystana.

Z uwagi na fakt iż zbiórka pieniędzy w klasach SP Koszyce trwa nadal, szczegółową listę rodziców wraz z wysokościami wpłat opublikujemy w następnym numerze gazety.

Marianna Marzec
Przewodnicząca
Komisji Inwentaryzacyjnej

Spółceństwo Gminy Koszyce składa serdeczne podziękowanie „CARITAS” Diecezji Kieleckiej za pomoc w wyposażeniu Zespołu Żywnienia w nowej szkole. Szczególne podziękowania kierujemy do Ks. Stanisława Słowika Dyrektora „CARITAS” Diecezji Kieleckiej oraz Ks. Jana Kabzińskiego Dyrektora „CARITAS” Archidiecezji Krakowskiej.

Kilka słów o organizacji 4 - H i nie tylko...

4 - H jest dobrowolną edukacyjną organizacją stworzoną z zamiarem wyjścia naprzeciw potrzebom i zainteresowaniom chłopców i dziewcząt, głównie z obszarów wiejskich. Początki tego ruchu sięgają pierwszej dekady naszego stulecia. W roku 1900 pieczołowicie wyselekcjonowane ziarno kukurydzy nasiennej zostało rozdane 500 chłopcom z gminy Macoupin w stanie Illinois. Chłopcy zasiali kukurydżę i wystawili wyhodowane przez siebie okazy na Wystawie Rolniczej. w 1902 roku pan Graham, dyrektor Kuratorium w gminie Clark w stanie Ohio, zorganizował klub dla chłopców i dziewcząt i urządził wystawę ich prac.

Po uchwaleniu w roku 1914 przez Kongres Stanów Zjednoczonych ustawy, która ustanawiała program dla Służby Doradztwa Rolniczego i zapewniała dla niej fundusze, rozwój ruchu Klubów dla Chłopców i Dziewcząt (który otrzymał później nazwę 4 - H) stał się jednym z zadań Doradztwa. Od tych pionierskich czasów ruch rozrósł się. Obecnie 4 - H jest jedną z największych organizacji młodzieżowych w Stanach Zjednoczonych. Należy do niej ponad 4 miliony chłopców i dziewcząt prowadzonych przez setki tysięcy liderów. Ruchy o programach zbliżonych do 4 - H są obecnie już w ponad 110 krajach świata. Choć mają niekiedy inne nazwy przyświeca im jednak ten sam cel: umożliwić chłopcom i dziewczętom w jak największym stopniu rozwój drzemiącego w nich potencjału. Emblematem 4 - H jest czterolistna koniczyna z literą „H” umieszczoną na każdym listku. Czterolistna koniczyna jest powszechnie znanym symbolem, ma ona jednak różne znaczenia dla różnych ludzi. Litery na emblemacie oznaczają GŁOWĘ (w jęz. ang: Hend, SERCE (Heart), RĘCE (Hands) i ZDROWIE (Health) - rzeczywisty fundament wszystkich programów 4 - H. Praca w klubach 4 - H pomagała młodym ludziom doskonalić: GŁOWĘ, SERCE, RĘCE i ZDROWIE.

Wzięte razem te elementy tworzą czworaką ścieżkę

rozwoju. Każdy z listków i każde „H” jest równie ważne dla każdego człowieka.

Informację o organizacji pod nazwą „4 - H” przywiozła z Wojewódzkiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Modliszewicach pani Marianna Marzec - przewodnicząca Koła Gospodyń Wiejskich w Koszycach. Dostarczyła także dyrektorze Szkoły Podstawowej w Jaksicach i nauczycielom tej szkoły biuletyny informacyjne o działalności klubu. Zachęceni propozycją pani Marianny Marzec i pani mgr Agnieszki Kubickiej - instruktorki WODR w Modliszewicach nauczyciele Szkoły Podstawowej w Jaksicach i pani dyrektor szkoły mgr Alicja Gozdek zorganizowali 25 listopada 1998 roku wycieczkę dla uczniów klas IV - VII. Opiekunami wycieczki były mgr Urszula Kucharska, Iwona Wolna-Biały, Barbara Macherowa i Agnieszka Kubicka. Młodzież z Jaksic spotkała się w Łącznej z należącą do klubu 4 - H młodzieżą z Łącznej i Gozdu.

Spotkanie prowadził Lider Klubu - dyrektor Szkoły Podstawowej w Gozdzie pan mgr Stanisław Rogoż metodą warsztatową, która jest zaliczana do nowoczesnych technik nauczania. Dzięki zastosowaniu tej metody udało się w ciągu kilku minut zintegrować młodzież z trzech różnych szkół. Każdy otrzymał karteczkę (nauczyciele także), miał na niej napisać swoje imię i cechę charakteru zaczynającą się na tę samą literę co imię. Następnie kolejno wszyscy wstawiali, przedstawiali się. Nie zabrakło wesołych pomysłów na określenie swojej cechy charakteru, dzięki czemu zrobiło się swojsko, miło i pogodnie. Następnie uczniowie z Gozdu i Łącznej powtórzyli zobowiązanie, które składali wstępując do Klubu „4 - H”. Brzmi ono tak: *„Zobowiązuję swoją głowę - żeby jaśniej myślała, serce - żeby było wierniejsze, ręce - żeby chętniej służyły innym, zdrowie - żeby mi dało lepiej żyć dla mojego klubu, mojej społeczności, mojego kraju i mojego świata.”* Jak uczciwie zarabiać, jak założyć spółdzielnię, jak być optymistą - to była krótka ale fascynująca pogadanka pana Staszka. Po niej uczniowie podzielili się na sześć grup i tworzyli spółdzielnie. Wymyślali nazwy spółdzielni, co będą robić, komu służyć, jaki mieć znak.

Po 20 minutach lider grupy prezentował swoją firmę (spółdzielnię). Następnie grupa wybierała dyrektora, zastępcę,

Dzieci z Jaksic pracują nad pomysłem założenia spółdzielni, która będzie myła samochody.

prezesa, komisje, działy i pracowników firmy. Po prezentacji pani instruktorka WODR-u podała zgłodniałym i spracowanym uczniom przepyszny bigos, chleb i herbatę. Po posiłku wymieniono upominki. Pan Stanisław wręczył uczniom z Łącznej, Gozdy i Jaksic piłki do gry w koszykówkę. Pani dyr. Alicja Gozdek wręczyła reprodukcję ścienną z dedykacją. Wszyscy uczestnicy (65 osób) otrzymali czekolady jako nagrody za udział, ponieważ w nowoczesnych metodach nauczania odchodzi się od przyznawania miejsc, od oceniania, że ktoś jest lepszy a ktoś gorszy. Następnie odbyły się rozgrywki sportowe na nowej, pięknej sali gimnastycznej. Młodzież zaprzyjaźniła się ze sobą, wymieniła adresy. Przed odjazdem pan dyrektor podarował nam książkę pod tytułem „Szkoła liderów młodzieżowych klubów „Małej przedsiębiorczości””.

Pan Stanisław Rogoż, nauczycielki z Jaksic i zaprzyjaźnione ze szkołami inspektorki z WODR

Dzieci z Jaksic wróciły do domu zmęczone ale bardzo zadowolone. Aktywny udział w zajęciach i duże zaangażowanie wykazali wszyscy uczniowie klas IV - VII a szczególnie Paweł Molenda, Marcin Zarzycki, Justyna Grzyb i Aneta Zarzycka.

Współpraca ta przerodziła się w integrację. Działalność WODR-u wykorzystano dla potrzeb doradztwa metodycznego nauczycieli.

Następny zespół samokształceniowy dla nauczycieli nauczania początkowego z gmin Koszyce, Opatowiec, Nowy Korczyn i Solec Zdrój odbył się 9 grudnia 1998r. w SP w Jaksicach. Temat jego brzmiał: Integracja treści nauczania - tradycja wigilijna inspiracją do swobodnej kompozycji stroika. Temat wynika z podstawy programowej, która obowiązywać będzie w nauczaniu początkowym po wejściu reformy edukacji. Istotą integracji treści w klasach I - III stanowi możliwość wielopłaszczyznowego poznania jakiegoś zjawiska przez dziecko. W przypadku tematu „Tradycje wigilijne” na technice i plastyce możemy z uczniami swobodnie komponować stroik, na muzyce słuchać i śpiewać kolędy. Na języku polskim można zaproponować swobodne wypowiedzi na temat tradycji i obrzędów wigilijnych w naszym regionie i innych stronach naszego kraju lub świata. Możemy też zorganizować poznanie utworów poetyckich

o wigilii, zimie, gwiazdce i Świętach Bożego Narodzenia. Taka realizacja tematów wzbogaca doświadczenia dzieci, wyzwala ich twórczą aktywność, służy lepszemu poznaniu otaczającej rzeczywistości, jest źródłem pozytywnych przeżyć i emocji, stymulatorem rozwoju wielostronnej aktywności jednostki.

Zespół samokształceniowy w Jaksicach był przykładem integracji ludzi z różnych instytucji (szkoły podstawowe, WODR). Przy kompozycji stroika wszyscy pracowali razem: uczniowie klasy II, III, VI, nauczycielki z terenu i pani mgr Agnieszka Kubicka (instruktorka WODR) prowadząca tę część zajęć oraz nauczycielki emerytki. Tym trzem pokoleniom pracowało się razem bardzo dobrze. W czasie przerwy uczestniczki zespołu wzięły udział w Harcerskiej Świętecznej Loterii Fantowej na rzecz TPD (przykład integracji szkolnych organizacji TPD i Harcerstwa). Fanty zebrali harcerze z zastępu 2. Loterię wsparły właścicielki sklepów w Koszycach, panie: Wanda Oleksy i Jolanta Matynia. Loteria przyniosła zysk 160zł. Część tej sumy harcerze wpłacą do gminnego skarbnika TPD a część do Szkolnego Kola TPD.

Dlaczego loteria? Dlatego, że z okazji Świąt Bożego Narodzenia na całym świecie organizowane są akcje dobroczynne i szczególnie harcerze o tym zapomnieć nie mogą. Ideą harcerstwa jest przecież służba Bogu, Ojczyźnie i Bliźniemu.

Literatura bożonarodzeniowa jest bardzo bogata ale jeden wiersz wysłuchany na tle kolęd szczególnie wzruszył wszystkich.

Wilnia

*Prastarym obyczajem w Polsce podczas willi
Jest miejsce dla zamorskich i zagórskich gości
Dla tych, co na wieczernę bratnią nie przybyli,
Wstrzymani przez gór zwąły lub mórz nawałności.
Gdy z nieba płatki śniegu lecą jak opłatki,
Gdy mróz na oknach białe zasadza choiny,
Niechaj każdy dom polski wspomni sercem matki
Nieobecne, spóźnione, zabłąkane syny.
Gdy w snopku wigilijnym kłós o kłós zadzwoni,
Ilekroć pod obrusem zaszeleści siano,
Baczmy na puste miejsce, gdzie mieli się - oni,
Baczmy, by nieobecnych nie zaniedbywano.
Obejdzie się to miejsce bez potraw dwunastu
Nie zmieniajmy półmisków przed nim ni talerzy,
Obejdzie się bez szumnych win i bez toastów,
Tylko przed pustym miejscem - niech opłatek leży*

Stanisław Miłaszewski

Wszyscy uczestnicy spotkania otrzymali piękne stroiki bożonarodzeniowe. Rozjeżdżając się wszyscy wszystkim składali ciepłe życzenia świąteczne a wspaniałe pomysły z pracy w zespole przekazują uczniom w swoich szkołach.

Urszula Kucharska

Ślady zapisów i dokumentów na ziemi koszyckiej.

Rozmowy na koniec wieku

Historyczne początki ziemi koszyckiej toną w pomroce dziejów. Brak jest kompleksowych dokumentów wyjaśniających genezę powstania oraz opisujących podstawowe stopnie rozwoju. Pierwsza pisemna informacja o miejscowości Koszyce pochodzi z Kronik Jana Długosza (tom I), gdzie Koszyce zapisane po łacinie KOSSYCIENSIS) wymieniane są jako jedno z miasteczek będących własnością królewską. Stąd też zamieszczone tam zostało tzw. oszacowanie Koszyc (po łacinie OPPIDUM KOSZICZKI) czyli ustalenie pierwszych na tym terenie pisemnie potwierdzonych poziomów podatków płaconych na rzecz króla do Kasy Wielkorządowej. Oszacowanie brzmi „ W tem miasteczku jest sporo łąnów, które zowią Jawiszowice, na których przedmieszczanie siedzą. Płacą z każdego z nich per mc 1 czynsz. Dawają owsa per cor 8 aequatos mensurae KOSSYCIENSIS (ustaloną miarą koszycką). Także od ogrodników, albo od zatylnia są ściągane opłaty roczne. Płacą komornicy. Płaci od osoby swej każdy i od rzemiosła per 1 grosz, a którzy przekupują i handlują też 1 grosz. Płacą też jajecznicy. Rzeźnicy jatek - jatek rzeźniczych 13, płacą z każdej per anno groszy 12”. Ten cytat jest najlepszym przykładem na to, że Koszyce jeszcze przed lokacją z 1374 roku, kiedy to Królowa Elżbieta (regentka) przeniosła miasteczko Koszyczki z prawa polskiego na magdeburskie

(DOK.MP I.146) było prężnie działającym ośrodkiem handlowym. Z bliżej nieokreślonych względów w 1421 roku odnotowane jest, iż Władysław Jagiełło ponownie przenosi miasteczko Koszyczki również z prawa polskiego na magdeburskie.(MRPS.IV suppl.553). Jednak wcale nie przyczyniło się to do zahamowania rozwoju tego miasteczka

Według lustracji z 1569r. czynsz od domu tzn. domowe w Koszycach wynosił 2 grosze rocznie, łąnowe rocznie od łąnu 1 grzywnę polską (48 groszy) płatne na XI.11 (św. Marcina). Ponieważ Koszyczki były miasteczkiem rolniczym, czynsz płacony był także od 10,5 łąnu. Poza czynszem od łąnu winni byli mieszczenie również składać daninę z jaj, kapłonów, owsa. Do kasy wielkorządowej Koszyczki płaciły również mostowe i szosowe, z łąźni i dzierżawy. Mieszkańcy Koszyczek zobowiązani byli płacić rocznie 48 groszy od garnca za palenie gorzałki.

W 1564r. było w Koszyczkach 7,5 bań gorzałkowych służących do palenia gorzałki. W roku 1574 produkowano już w 12 baniach 12 garncy. Przynosiło to wielkorządom spore dochody. Kramarzy, rzemieślników i przekupniów było 91. Płacili opłaty rocznej 1 grosz. Od końca XVI wieku monarsze przywileje prawa niemieckiego dla miast zawierają zezwolenia na odbywanie targów tygodniowych w Koszycach. Następnymi dokumentami określającymi historię oraz stan rozwoju ziemi koszyckiej były notatki lustratorów dróg województwa krakowskiego z 1570 roku,

którzy piszą: „Przejechaliśmy zasię do gruntu tej wsi, którą zowią LAXYCZE (JAKSICE), która jest JM księdza biskupa krakowskiego. Tam droga wąska, którąśmy wymierzili, rozprzestrzenić kazali i topidła na jednym miejscu między zapłotkami niemałe, o których upomnieliśmy urzędnika, obiecał naprawić. Przyjechaliśmy potem do gruntów z jednej wsi, którą zowią WIELKIE XYAŻNICZE (Książnice Wielkie) księdza opata tynieckiego, a z drugiej strony tej wsi którą zowią MORSKO, pana Morskiego, tamże nam gościniec ukazali, który idzie gruntem tej wsi i którą zowią WROCZKÓW, a ta wieś jest pana Stanisława Bramyczkiego, którą drogą furmany będą jeździć jako starodawnym gościńcem, kilka razy będzie tam takowa kąpiel, że furman potem musi się innym gościńcem obracać, a to będzie ku zniszczeniu tego miasteczka Koszyczek.

Przyjechaliśmy zasię do gruntu miasteczka JKM KOSSICZEK, które należą do Wielkich Rządów. Tam się powiedzieli mieszczanie koszyccy z prawem i listem swym, które mają na cło od Najjaśniejszego Zygmunta Augusta, króla polskiego, dzisiejszego naszego pana:” Zygmunt August, król polski, pozwala mieszczanom koszyckim pobierać cło w Koszycach”.

SKAŁKA. W 1257 roku była własnością panującego Kucińskiego (ZDM.1 nr. 146), który posiadał majątki ziemskie w Małopolsce. Skalka dawała dziesięcinę snopową, konopną i gołębną. „Z Koszyc przyjechaliśmy na granicę wsi, którą zowią RAFALOWICZE (RACHWAŁOWICE) pana Stanisława Trzecieńskiego, tam wymierziliśmy i nakazaliśmy poprawę dróg gdzie trzeba napomnieliśmy. Tam się pan Trzecieński powiedział z prawem i listem, które ma na cło w tychże Rachwałowicach i Filipowicach od Najjaśniejszego Króla Olbrachta sławnej i świętej pamięci, który przywilej konfirmował Najjaśniejszy Zygmunt August, król polski, pan nasz dzisiejszy w Lublinie na Sejmie walnym dnia 27 miesiąca kwietnia roku Pańskiego 1569, który też rewidowan przez pany deputaty, jest aktywowan”. Dalej zapis mówi: „Przyjechaliśmy na grunt wsi RACHWAŁOWICE, na grunt wsi którą zowią PRZIMIKÓW (PRZEMYKÓW) JKM starostwa nowomiejskiego, wymierziliśmy skargę i kazaliśmy drogę oborać. W czasie poprzedniej lustracji stwierdzono na podstawie zeznań świadków, że starodawny gościniec przemykowski, częste dżdże kazwały i furman i kupiec tamtędy przejeżdżać nie mógł i przejazd począł się cisnąć przez dziedzinę rachwałowską i filipowską, bo tamtędy lepsza i prostsza była droga ku Koszyczkom.

Stamtąd pojechaliśmy do gruntu wsi, którą zowią ŁAWY, która wieś też należy do Starostwa nowomiejskiego. Opowiedzieli nam też, tam cło biorą ale nam nic nie ukazali. Wymierziliśmy gościniec i rozkazaliśmy, aby naprawili, bo tam już granice ziemi sandomierskiej.”

Innymi dokumentami stanowiącymi historię ziemi koszyckiej są dokumenty z:

1. 1566r., lipiec - Lublin, kiedy to Zygmunt August, król polski pozwala mieszkańcom koszyckim pobierać cło w Koszycach.

2. 1569 roku, kwiecień 27 - Lublin, kiedy to Zygmunt August

król polski potwierdza dokument króla Aleksandra z 1502r. zatwierdzający dokument Króla Olbrachta bez daty w sprawie wybierania cła we wsiach Rachwałowice i Filipowice.

3. Bez daty i bez miejsca - Jan Olbracht, król polski, pozwala pobierać cło we wsiach Rachwałowice i Filipowice.

4. W roku 1566 Koszyce otrzymały prawo poboru mostowego z którego 10 grzywien (480 groszy) mieszczanie mieli oddawać do skarbu, a resztę obracać na poprawę dróg i mostów na terenie miasta.

5. W 1570 roku lustratorzy stwierdzają, że wieś Górkę należy do pana Morskiego a grunty jej sięgają do rzeki Uszwicy. RACHWAŁOWICE. Nazwa ta wywodzi się od imienia Rafała. Już w 1325 roku wieś jest parafialna, a „ks. Stanisław plebanus Raphaelowicz z 5 grzywien dochodu płaci na Świętopietrze 7 skojców i 5 denarów. Kościół należy do dekanatu Kazimierskiego (Monum. Pol. Vatic. Akta Camerae Apost. I 134 etc.)” Oprócz tego Jan Długosz pisze iż w połowie XV wieku w Rachwałowicach w dekanacie Witowskim istnieje kościół parafialny. Dziedzicem wioski był wtedy Tomasz Rachwałowski herbu Grzymała.

Gdy w XVI wieku Kościół Rachwałowicki przez 45 lat był w posiadaniu heretyków - Braci Polskich tzw. Arian lud chodził do kościoła w Przemykowie i proboszcz przemykowski zajmował się dwoma parafiami. Z tego powodu później między proboszczami przemykowskimi i rachwałowskimi były długie spory o dziesięciny. Parafia rachwałowicka stała się filią probostwa przemykowskiego. Odtąd proboszcz przemykowski brał z niej dziesięcinę i tak weszło w tradycję, że w końcu XVIII wieku trzeba było prowadzić długie procesy o to, które dziesięciny należą się plebanowi przemykowskiemu a które rachwałowickiemu. Sądy biskupie a nawet trybunałskie nie zdołały ugasić sporów, sprawiedliwości szukano aż u nuncjuszów... W ostatnim ćwierćwieczu XVI stulecia dziedzicem Rachwałowic był Mikołaj Złotnicki, który idąc za ogólnym ówczesnym prądem brania tego, co się da wziąć z dóbr kościelnych, korzystając z ogólnego zamieszania, zajął dobra kościelne, wytrzebił na czysto las kościelny, zabrał różne pola, łąki, place na własności plebańskiej, wykopał sadzawkę, to znów na innych mniejszych polach wystawił domy. W 1599 roku proboszcz z Przemykowa Piotr Wiskitek wytoczył rozprawę w Proszowicach przeciw dziedzicowi Złotnickiemu. Mikołaj Złotnicki zobowiązał się „wszystkie krzywdy plebanowi wynagrodzić i życzyć sobie (z plebanem) w zgodzie i miłości obopólnej mieszkać” (z oryg. umowy w arch. kościelnych).

Ważną postacią w historii tych ziem był, wcześniej już wspomniany, ks. Piotr Wiskitek - profesor Akademii Krakowskiej, proboszcz parafii przemykowskiej i rachwałowskiej, który prawnie odebrał kościół rachwałowicki heretykom, odnowił go i uporządkował. Konsekracja tego kościoła odbyła się 23 listopada 1616 roku.

PRZEMYKÓW. Kościół nadwiślański. Anno Domini Quadragesimo quinquagesimo quarto die veneris duodecima mensis aprilis 1452 / 20 IV. (tekst słowny to data w zapisie łacińskim: Roku Pańskiego tysiąc czterysta

pięćdziesiątego drugiego, dwudziestego kwietnia)

Kroniki dalej podają iż:

Ołtarz główny zdobią cztery złożone kolumny porządku korynckiego. Piotr Wiskitek tutejszy proboszcz przemykowski i rachwałowicki pomnik sobie za życia w kościele przemykowskim przygotował w 1617 r. Na nim herb Jasieńczyk. W prezbiterium zwraca na siebie uwagę po stronie Ewangelii na ścianie renesansowy pomnik wykonany z białego piaskowca. Zdobia go dwie kolumny pokryte winną latoroślą. W środku tablicy przedstawiony jest kanonik z zarostem w mantolecie, w postaci klęczącej, ze złożonymi rękami, wpatrzony w główny ołtarz i w Pana Jezusa na Krzyżu, przed którym ów ksiądz klęczy. U stóp Kanonika biret. Na aktyce herb Jasieńczyk / Klucz/.

Niżej na murowanej tablicy czytamy:

M. PETRUS A WISKITHKY DE CZERWONA NIWA ACADEMIAE CRACOVIAE. PROFESOR ET COLLEGA MINOR PLEBANUS IN PRZEMAKOV ET RACHWAŁOWICE DECANUS WITOWIENSIS ANNO DOMINI 1617. (W tłumaczeniu polskim: Piotr Wiskitek z Czerwonej Niwy, Profesor Akademii Krakowskiej - Członek Akademii, pleban parafii przemykowskiej i rachwałowickiej, dekanatu witowskiego. Roku Pańskiego 1617).

Dolna płyta pusta. Snadź, za życia ów pomnik sobie przygotował a następcą nic nie dodał. Niżej główka Cherubina. Na ołowianych lichtarzach czytamy. POKÓJ JEGO CIENIOM. Na wschodniej ścianie tablica z napisem: ŚP Karol Józef Majewski dziedzic dóbr Malkowice i Dębiany ur. 8 V. 1793 r. w Sieniawie w Galicji, umarł 8.V. 1860r. w Malkowicach. Herb Łabądź.

Istnieje również tablica: Bankier Krakowski Franciszek Antoni Wolff de Sthal, był dziedzicem Przemykowa i Piotrowic. Zmarł 3 grudnia 1818 roku. Pochowany został tu pod kaplicą MB.

Ewa Dulębina A.D. 1626 według tradycji była właścicielką wsi Kijany, przekazała barokowy kielich z wypukłym ornamentem. Do dziś chyba nie istnieje.

Dzwon - napis JEZUS MARIA JÓZEF Anno 1739 GOSS MICH. GASPAS KOERBER IN BRESLAU.

Na placu przed kościołem w Przemykowie była sadzawka plebańska, nazywała się Wiślisko i stanowiła niegdyś koryto Wisły, która zmieniła swój bieg.

Ks. Tomasz Wałowski w 1889 roku zasypał sadzawkę przed kościołem, założył skwer i postawił na nim figurkę na pamiątkę Niepokalanego Poczęcia NMP. Zaczął też budować dzwonnice od strony południowej ale Ks. Cichoń przeniósł ją na stronę północną. (1903 r.).

Nowsze dzieje wymagają oddzielnego opracowania.

Zdzisław Pasternak

Kącik poetycki

Byłaś

byłaś kiedyś
uśmiechniętym kwiatem
promieniem bezchmurnego
nieba
miałaś twarz i usta
królewskości pełne
otulone miodem
naszych pocałunków
Byłaś kiedyś
zorzą która mnie karmiła
słowiczym natchnieniem
który tobie śpiewał
byłaś nutą szczęścia
w mym sercu wciąż pełną
czyniącą z pragnienia
zawsze to co chciałem

zimny wiatr
szoruje twarz
ziemi
palce dróg
uchwyć trzon
burzy
młyn chmur
warczy
rzuci głos
grzmotów
światło błyskawic
popłynie w noc
na strugach
jesiennego
deszczu

Skurczył
się dzień
skrócił podróż
słońca
niedługo zaciągnie
kotarę wieczoru
za którą czyha
już noc napelniona
srebrem gwiazd
mroźne echo
wiatru przywoła
łódzie chmur
które pozęglują
śniegiem po
morzu zimy

nie przynosi
w słowach
śladów zimna
ani goryczy
w ich budowie
niech tworzą
rzeźby odczuć
piękna dającą
radość mnie
i tobie
niech się bogacą
z trudu myśli
i promieniują
swą urodą
tak ich potrzeba
dniom idącym
na naszych drogach
z ludzką zgodą

którz nam odczyta
wzrok kosmosu
wyjaśni dale
tam ukryte
którz w nim
obejmie moc
widoków żyjących
w nazwie z
jego liter

Roman Jan Giec
Jankowice
Gmina Koszyce